

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.194 van 31 januari 2025
in de zaak A. 238.537/VII-41.937**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Sint-Quentinstraat 3/3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Oostakker
 Orchideestraat 61 A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 februari 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 283.872 van 26 januari 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.349 van 19 april 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cédric D'Hondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Lucas Asselman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat de verzoekende partijen op 18 oktober 2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet) hebben ingediend. Met een beslissing van 25 juli 2022 verklaart de verwerende partij die aanvraag onontvankelijk. Eveneens op 25 juli

2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partijen twee afzonderlijke beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partijen stellen op 2 september 2022 tegen de drie voormelde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 26 januari 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Vooraf

4. De verzoekende partijen richten zich in het voorliggende cassatieberoep uitsluitend tegen de beoordeling in het bestreden arrest van hun kritiek op de beslissing van de verwerende partij van 25 juli 2022 waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Derhalve wordt hierna enkel deze beslissing in aanmerking genomen als de “aanvankelijk bestreden beslissing”.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partijen werpen in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/65 en 62, § 2, van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partijen richten het middel tegen de beoordeling in het bestreden arrest van hun kritiek waarin zij de aanvankelijk bestreden

beslissing als willekeurig beschouwen omdat de motivering ervan geen deugdelijke verklaring biedt voor het feit dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf anders is behandeld dan drie volgens hen vergelijkbare dossiers waarnaar zij in hun aanvraag hebben verwezen.

De verzoekende partijen voeren eerst aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de draagwijdte van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 miskent. De aanvankelijk bestreden beslissing bevat een stereotiepe motivering die het de verzoekende partijen niet mogelijk maakt te begrijpen waarom hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is geacht, terwijl zij in die aanvraag hebben verwezen naar drie dossiers die steunden op objectief vergelijkbare factoren waarin dergelijke machtiging wel werd toegekend.

Vervolgens achten de verzoekende partijen de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig. Enerzijds overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partijen de vergelijkbaarheid van hun situatie met de drie andere dossiers in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet voldoende hebben aangetoond. Anderzijds neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij de beoordeling van het argument van de verzoekende partijen dat de identieke aard van de vergeleken dossiers blijkt uit een interne ambtelijke nota in het administratief dossier, aan dat de motieven van de verzoekende partijen voor hun aanvraag duidelijk genoeg waren voor de verwerende partij om er in die nota een weergave van te kunnen geven. De verzoekende partijen lichten toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet zelf kan afwegen of de verzoekende partijen zich in eenzelfde situatie bevinden als de betrokkenen in de drie dossiers waaraan zij hebben gerefereerd, doch dat hij wel kan controleren of de aanvankelijk bestreden beslissing een deugdelijke motivering bevat, die de verzoekende partijen in staat stelt te begrijpen waarom de verwerende partij hun aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, terwijl zij in vergelijkbare dossiers een verblijfsmachtiging toekende. Enerzijds stellen dat de verzoekende partijen slechts op algemene wijze naar

andere dossiers verwijzen en anderzijds aangeven dat de verwerende partij de motieven voor hun verblijfsaanvraag voldoende heeft begrepen om ze te kunnen weergeven, vormt volgens de verzoekende partijen geen correcte beoordeling van de motiveringsplicht en houdt daarom een schending in van de aangehaalde wetsbepalingen.

6. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen toe dat zij hebben verduidelijkt dat hun dossier objectieve gelijkenissen vertoont met drie dossiers waarin de verwerende partij tot een positieve beslissing was gekomen en dat dit argument volgens het bestreden arrest duidelijk genoeg was voor de verwerende partij om er in een interne nota een weergave van te geven, doch dat de verwerende partij zich niettemin beperkt tot het verwijt dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat het om identieke dossiers gaat. Volgens de verzoekende partijen legt de verwerende partij hen in dat opzicht een onmogelijke bewijslast op, die inhoudt dat zij moeten aantonen dat een aandoening op zich moet volstaan om een aanvraag toe te kennen, zonder rekening te houden met andere omstandigheden. Vermits de toekenning van een verblijfsmachtiging nooit wordt gemotiveerd, kunnen de verzoekende partijen dus niet anders dan wijzen op de desbetreffende objectieve gelijkenissen.

De verzoekende partijen vervolgen dat die redenering van de verwerende partij iedere wettigheidscontrole onmogelijk maakt, hetgeen de deur opent voor willekeur. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had bij zijn wettigheidscontrole moeten vaststellen dat de stereotiepe overwegingen van de aanvankelijk bestreden beslissing geen deugdelijke motivering uitmaken. De contradictie waarmee hij zich aansluit bij de motieven van die beslissing, schendt volgens de verzoekende partijen wel degelijk de in het eerste cassatiemiddel vermelde wetsbepalingen.

Beoordeling

7. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 zijn als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad voor State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet.

De voornoemde bepalingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De formelemotiveringsplicht houdt niet in dat de overheid uitdrukkelijk moet antwoorden op ieder door de aanvrager van een machtiging tot verblijf opgeworpen argument, maar wel dat impliciet of expliciet moet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en dat daaruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom die argumentatie in het algemeen niet werd aanvaard.

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Verzoekers voeren aan dat zij in hun verzoek om machtiging tot verblijf hebben verwezen naar drie vergelijkbare dossiers, waarin wél een positieve beslissing werd genomen. Verzoekers voeren aan dat, ook in het geval van een discretionaire bevoegdheid, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel geldt en dat de thans bestreden beslissing willekeurig is. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing motiveert dat geen enkel dossier identiek is en dat elk dossier individueel moet worden onderzocht. Waar verzoekers in het middel betogen dat uit een nota in het administratief dossier blijkt dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf erkent dat de huidige zaak identiek is aan de door verzoekers aangehaalde zaken, merkt de Raad op dat de passage die verzoekers citeren enkel de weergave betreft van door verzoekers aangehaalde motieven, en geen standpunt behelst van de verwerende partij daaromtrent. De bestreden beslissing motiveert:

‘Wat de verwijzing betreft naar andere dossiers waarin volgens de advocaat gelijkaardige elementen zouden zijn opgenomen en die hebben geleid tot een machtiging tot verblijf in België (waaronder dat van een neef van één van de verzoekers), dient er op gewezen te worden dat geen enkel dossier identiek is. Elk dossier wordt individueel onderzocht. Niet alle omstandigheden zijn analoog.’

Vervolgens wordt *in concreto* ingegaan op de aangevoerde buitengewone omstandigheden; de aandoening van het kind A.. Er wordt gemotiveerd dat:

- er geen tegenindicatie is om te reizen;
- behandeling en ondersteuning beschikbaar is in het land van herkomst;
- er een familiaal netwerk aanwezig is in Albanië;
- het kind tijdelijk door familie kan worden opgevangen indien de ouders zich dienen te verplaatsen naar Bulgarije om er de aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade;
- de ouders hebben de mogelijkheid om tijdelijk te werken in Albanië;
- het kind recent is gekomen naar België en nog niet wordt beschouwd als geworteld in België.

De bestreden beslissing motiveert ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie van de verzoekers heeft onderzocht en tot het besluit is gekomen dat er geen sprake is van een reële discriminatie, dat verzoekers beroep kunnen doen op de autoriteiten en dat Albanië wordt beschouwd als veilig land.

In hun aanvraag hebben verzoekers inderdaad verwezen naar dossiers van een neef van hen en van andere families waarbij er sprake was van kinderen met autisme en waarin een positieve beslissing werd genomen. Uit de aanvraag blijkt echter slechts dat op algemene wijze werd verwezen naar het feit dat in die dossiers een positieve beslissing werd genomen. Er blijkt echter niet waarom het hier om identieke dossiers zou gaan, noch dat in bepaalde gevallen enkel omwille van een aandoening van een van de kinderen een positieve beslissing werd genomen zonder dat andere omstandigheden in beschouwing werden genomen.

Hoewel verzoekers terecht aanvoeren dat een discretionaire appreciatiebevoegdheid niet mag leiden tot willekeur of ongelijke

behandeling, merkt de Raad op dat uit hun uiteenzetting niet blijkt dat het om identieke gevallen zou zijn, waardoor de verwerende partij niet langer zou kunnen komen tot een andersluidende beslissing zonder daarbij het gelijkheidsbeginsel te schenden.

In casu werd, zoals hoger uiteengezet in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom in het voorliggende geval werd besloten dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het land van herkomst ernstig bemoeilijken.”

9. Wat de verwijzing door de verzoekende partijen naar die volgens hen gelijkaardige dossiers betreft waarin de verwerende partij wel een positieve beslissing heeft genomen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de voorgaande overwegingen dus eerst vast dat iedere aanvraag individueel moet worden onderzocht en dat niet alle omstandigheden analoog zijn, vervolgens dat de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd met betrekking tot de als buitengewone omstandigheid aangevoerde aandoening waaraan het kind A. zou lijden en daarna dat de verzoekende partijen zich beperken tot een algemene verwijzing naar drie dossiers waarin een positieve beslissing werd genomen, waarbij “echter niet [blijkt] waarom het hier om identieke dossiers zou gaan, noch dat in bepaalde gevallen enkel omwille van een aandoening van een van de kinderen een positieve beslissing werd genomen zonder dat andere omstandigheden in beschouwing werden genomen”.

Met slechts de kritiek dat de voormelde motivering stereotiep zou zijn, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling de inhoud of de draagwijdte van de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vervatte formelemotiveringsplicht heeft geschonden. Verder treedt de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf en is hij dus niet bevoegd om de door de annulatierechter gemaakte beoordeling van het afdoende karakter van de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing over te doen.

10. De in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

11. Enerzijds overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de kritiek van de verzoekende partijen dat de directeur-generaal van de dienst Vreemdelingenzaken in een nota in het administratief dossier zelf zou erkennen dat de huidige zaak identiek is aan de drie door verzoekers aangehaalde dossiers, het volgende: “[D]e passage die verzoekers citeren [betreft] enkel de weergave [...] van door verzoekers aangehaalde motieven, en [behelst] geen standpunt [...] van de verwerende partij daaromtrent”. Anderzijds overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit de aanvraag van de verzoekende partijen “slechts [blijkt] dat op algemene wijze werd verwezen naar het feit dat in die dossiers een positieve beslissing werd genomen” doch dat “niet [blijkt] waarom het hier om identieke dossiers zou gaan, noch dat in bepaalde gevallen enkel omwille van een aandoening van een van de kinderen een positieve beslissing werd genomen zonder dat andere omstandigheden in beschouwing werden genomen”.

De vaststelling in het bestreden arrest dat een door de verzoekende partijen geciteerde passage slechts hun eigen standpunt weergeeft heeft een ander voorwerp en is derhalve niet in strijd met de beoordeling dat de

door de verzoekende partijen gemaakte verwijzing naar drie andere dossiers te algemeen is om te besluiten dat het om identieke of voldoende vergelijkbare dossiers gaat. De verzoekende partijen tonen geen tegenstrijdige motieven aan die elkaar opheffen, en derhalve ook geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht.

12. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoekende partijen werpen in een tweede middel een schending op van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partijen richten zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van hun kritiek dat de aanvankelijk bestreden beslissing is genomen zonder voldoende onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid in het land van herkomst van het aangepaste onderwijs dat de derde verzoekende partij nodig heeft.

Nadat de arts-adviseur in een eerste medisch advies van 17 augustus 2021 geen uitspraak had gedaan over de beschikbaarheid van buitengewoon onderwijs, is daarvan wel terloops melding gemaakt in het nieuwe medisch advies van 7 juli 2022. Volgens de verzoekende partijen vermeldt dit laatste advies twee scholen, waarvan er één slechts openstaat voor kinderen tot zes jaar, een leeftijd die de derde verzoekende partij al had bereikt op het moment van de aanvankelijk bestreden beslissing. Bovendien zijn die twee scholen gespecialiseerd in kinderen met een autismespectrumstoornis, waardoor wordt genegeerd dat die stoornis slechts één aspect is van een veel complexere aandoening. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent in het bestreden

arrest overigens dat de verzoekende partijen die complexiteit duidelijk hebben weergegeven met zijn vaststelling “dat verzoekende partijen in hun aanvraag en de aanvullingen daarvan duidelijk gewezen hebben op het feit dat hun dochter lijdt aan een zeldzame chromosoomafwijking, die zich manifesteert in taalachterstand, een cognitieve beperking, motorische vertragingen, epileptische aanvallen en een autismespectrumstoornis”.

Bovendien hebben de verzoekende partijen gewezen op een attest van 11 maart 2022, waarin de psychologen Du. en De. duidelijk stellen dat de therapeutische begeleiding die de derde verzoekende partij in België op school geniet, niet beschikbaar is in Albanië. Zij hebben verder gewezen op een interne nota van de verwerende partij, waarin staat dat ook in de privéschool die de derde verzoekende partij kortstondig heeft gevolgd in Albanië, geen gepaste behandeling voorhanden was. Desondanks wordt in het bestreden arrest uiterst summier besloten dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat voor de derde verzoekende partij buitengewoon onderwijs mogelijk is in Albanië en dat de verzoekende partijen dit als dusdanig niet weerleggen. Die “eenvoudige tegenstelling” vormt volgens de verzoekende partijen geen duidelijk en ondubbelzinnig antwoord op hetgeen zij hebben aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een beslissing die slechts in zulke algemene bewoordingen is gesteld en waarin de argumenten van de verzoekende partijen eenvoudigweg worden tegengesproken, zonder blijk te geven van een inoverwegingneming van de stukken waaraan zij hebben gerefereerd, voldoet niet aan de rechterlijke motiveringsplicht.

14. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partij het middel. Zij voegen toe dat het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet toekomt om zelf rekening te houden met hun specifieke omstandigheden. Hij dient daarentegen te controleren of de in de aanvraag tot verblijfsmachtiging vermelde omstandigheden op feitelijk correcte wijze zijn beoordeeld in de aanvankelijk bestreden beslissing, *quod non*.

Volgens de verzoekende partijen tracht de verwerende partij *a posteriori* een ondeugdelijke, feitelijk incorrecte motivering te herstellen, zonder daar overigens in te slagen, waar zij enkel overweegt dat buitengewoon onderwijs slechts één vorm van bijkomende ondersteuning is. Indien het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij zich steunt op advies van de arts-adviseur, dient de aanvankelijk bestreden beslissing nog steeds te zijn gesteund op feitelijk correcte overwegingen. De arts-adviseur besluit dat in Albanië buitengewoon onderwijs voor kinderen met autisme beschikbaar is, zonder rekening te houden met de complexiteit van de aandoening van de derde verzoekende partij. Op basis daarvan luidt het in de aanvankelijk bestreden beslissing, en in navolging daarvan in het bestreden arrest, ten onrechte dat buitengewoon onderwijs mogelijk is in Albanië. Doordat het bestreden arrest geen antwoord biedt op de argumenten van de verzoekende partijen dienaangaande, achten zij de in het cassatiemiddel aangehaalde bepalingen geschonden.

Beoordeling

15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.2.6 van het bestreden arrest betreffende de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat in Albanië buitengewoon onderwijs voorhanden is, geschikt voor de derde verzoekende partij:

“De beslissing verwijst wat de problematiek van A. betreft naar ‘het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17.08.2021 overgemaakt aan de Dienst Humanitair Verblijf’ dat attesteert dat er geen tegenindicatie is om te reizen en dat behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Er wordt vervolgens verwezen naar ‘een nieuw geformuleerd medisch advies’ (bedoeld wordt het advies van 7 juli 2022) waaruit opnieuw blijkt dat er geen tegenindicatie tot reizen is en dat alleen ondersteunende maatregelen mogelijk zijn die beschikbaar zijn in Albanië. Beide medische adviezen werden samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht. In het advies van 7 juli 2022 verklaart de arts-adviseur:
‘Het betreft een meisje van actueel 6 jaar afkomstig uit Albanië. Zij vertoont een chromosomale afwijking die een gemengde achterstand mentaal en fysisch veroorzaakt.

Deze aandoening is niet te genezen alleen ondersteunende therapie is mogelijk.

Actueel bestaat deze therapie onder psychologische begeleiding, kinesithérapie, logopedie, ergotherapie en buitengewoon onderwijs.’

Uit het advies van 7 juli 2022 blijkt dat de arts-adviseur de nood aan buitengewone onderwijs in aanmerking heeft genomen als een ondersteunende maatregelen voor de aandoening.

Verderop wordt in het advies vermeld dat er in Tirana een publiek instituut is dat niet alleen autistische kinderen opvangt maar ook met alle aspecten van neurologische ontwikkeling kinderen van 0 tot 6 jaar. Voor oudere kinderen is er de speciale school Luigi Gurakuqi. Daarnaast worden ook een aantal private instellingen opgenoemd. De arts-adviseur heeft aldus vastgesteld dat buitengewoon onderwijs voor A. mogelijk is in Albanië. Dit wordt door de verzoekers als dusdanig niet weerlegd.

Met betrekking tot het attest van de heer B. H., regionaal directeur, blijkt dat deze enkel attesteert dat in zijn school (*‘notre école’*) geen leraar voor buitengewoon onderwijs aanwezig is, dit toont evenwel niet aan dat er geen anderen scholen zouden zijn, zoals de arts-adviseur stelt.”

Met de voorgaande beoordeling beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kritiek van de verzoekende partijen dat de beschikbaarheid van aangepast onderwijs voor de derde verzoekende partij onvoldoende zou zijn onderzocht in de aanvankelijk bestreden beslissing, meer bepaald in het advies waarop die beslissing is gesteund. Waar hij verwijst naar “de speciale school Luigi Gurakuqi” voor “oudere kinderen”, houdt hij uitdrukkelijk rekening met het gegeven dat derde verzoekende partij ouder is dan zes jaar. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt ook niet enkel het voorhanden zijn van buitengewoon onderwijs in aanmerking, maar hij beschouwt dit als een van de ondersteunende maatregelen, naast diverse andere vormen van begeleiding. Hij vermeldt immers voor de twee scholen die hij uit het advies aanhaalt dat daar niet enkel autisme maar “alle aspecten van de neurologische ontwikkeling” aan bod komen.

Bovendien dient de voormelde motivering te worden gelezen in het licht van hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voordien al in punt 2.2.4 van het bestreden arrest overweegt:

“Uit de bestreden beslissing en de medische adviezen waarnaar in de motivering wordt verwezen, blijkt dat er actueel geen medische behandeling bestaat voor het duplicatiesyndroom waaraan A. lijdt en dat deze aandoening als dusdanig niet kan worden behandeld. De enige mogelijkheid bestaat er in om ondersteunende therapieën en aangepast onderwijs te volgen teneinde de ontwikkeling maximaal te stimuleren en een veilige leefomgeving te bieden. De bestreden beslissing stelt vast aan de hand van de adviezen van de arts-adviseur, dat dergelijke ondersteunende therapieën beschikbaar zijn in Albanië. Er is immers logopedie en psychotherapie aanwezig, wat door verzoekers op zich ook niet wordt betwist.

Verzoekers laken echter het ontbreken van een multidisciplinaire gespecialiseerde opvolging van de zeldzame afwijking.

Waar verzoekers aanvoeren dat de medische adviezen in strijd zijn met de stukken die zij zelf ter staving van de aanvraag neerlegden, merkt de Raad op dat het attest van de Albanese dr. D. enkel stelt dat er geen specifieke behandeling is voor de chromosoomafwijking 15q11-q13. In België bestaat er evenmin een behandeling. Wat betreft het attest van psycholoog S.D., licht deze toe dat hij een specifieke therapeutische behandeling heeft opgestart voor A.. Nu echter de arts-adviseur heeft vastgesteld dat er psychotherapie beschikbaar is in Albanië, ziet de Raad niet goed in waarom een gelijkaardige behandeling niet mogelijk zou zijn in Albanië. De verklaring van huisarts L.S. van 9 februari 2022 houdt in dat er nood is aan gespecialiseerd onderwijs, een multi-disciplinaire opvolging noodzakelijk is, door neuromotorische kinesitherapie, psychomotoriek, logopedie, opvolging door een pedo-psychiater en oftalmologie. Er blijkt echter niet op grond van welke objectieve informatie dokter L.S. of psycholoog S.D. hun visie dat een ‘correcte’ behandeling niet aanwezig is in Albanië hebben gesteund, zodat, gelet op de informatiebronnen die door de arts-adviseur werden aangehaald, thans moet worden aangenomen dat deze op deze bezorgheden geantwoord heeft.”

Uit de voormelde overwegingen van het bestreden arrest, die deze in punt 2.2.6 van dat arrest voorafgaan, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de nood aan ondersteunende therapieën en aangepast onderwijs voor de derde verzoekende partij wel degelijk de door de verzoekende partijen bijgebrachte medische stukken in aanmerking neemt. Die beoordeling is geenszins beperkt tot een “summier” besluit dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat buitengewoon onderwijs mogelijk is voor de derde verzoekende partij, zoals de verzoekende partijen nochtans voorhouden. Hun kritiek is in die mate ongegrond.

16. In de mate dat de verzoekende partijen in wezen ook de juistheid van de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling betwisten, houdt dit geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

17. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

18. De verzoekende partijen werpen in een derde middel een schending op van de artikelen 9bis en 39/65 van de vreemdelingenwet, van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en van de “bewijskracht der stukken, zoals vervat in de artikelen 8.17, 8.23 en 8.11 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek”.

De verzoekende partijen richten zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van hun kritiek op een motief van de aanvankelijk bestreden beslissing dat terugvalt op een motief van de beslissing waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2019 een door de verzoekende partijen ingediend verzoek om internationale bescherming heeft verworpen (hierna: beslissing van de commissaris-generaal).

De verzoekende partijen wijzen erop dat in de beslissing van de commissaris-generaal niet wordt betwist dat zij in Albanië het slachtoffer zijn geweest van discriminatie en dat de door hen vermelde incidenten in die beslissing integendeel worden omschreven als “betreurenswaardig”, zij het “onvoldoende zwaarwichtig” om te worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in vluchtelingenrechtelijke zin. De discriminatie in Albanië van kinderen met een autismespectrumstoornis vormt volgens de verzoekende partijen wel een obstakel dat het minstens moeilijk maakt

voor de verzoekende partijen om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit dat land in te dienen. De verzoekende partijen hebben die discriminatie in hun aanvraag ingeroepen als een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij leiden zij uit rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af dat zulke omstandigheden een ruimere inhoud hebben dan de vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade.

De verzoekende partijen hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een ondeugdelijke motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing aangevoerd omdat daarin de bewoordingen van de beslissing van de commissaris-generaal worden verdraaid om voor te houden dat er geen discriminatie en dus geen bijzondere omstandigheden zijn.

In antwoord hierop verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest eerst naar de andere overwegingen van de aanvankelijk bestreden beslissing, die volgens de verzoekende partijen echter geen afbreuk doen aan de in het middel gelaakte verkeerde lezing van de beslissing van de commissaris-generaal. Betreffende het eindresultaat van de asielprocedure overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hetgeen de verzoekende partijen noemen “een gebroken zin, waarvan de betreffende bijzin onvolledig is”, die luidt:

“Waar verzoekers aanvoeren dat de elementen van discriminatie ruimer zijn dan een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat het feit dat de commissaris-generaal oordeelde dat de aangevoerde feiten van discriminatie onvoldoende zwaarwichtig waren om te worden beschouwd als een vervolging.”

De verzoekende partijen houden voor dat die onvolledige zin het bestreden arrest op een cruciaal punt vatbaar maakt voor uiteenlopende interpretaties.

Volgens een eerste interpretatie, waarbij in de geciteerde zin geen acht wordt geslagen op de woorden “het feit dat”, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter naar de beslissing van de commissaris-generaal, die heeft geoordeeld dat de discriminatie in Albanië niet gelijkstaat aan vervolging. In dat geval wordt het vervolg van het bestreden arrest volgens de verzoekende partijen onhoudbaar, omdat daarin wordt toegevoegd dat het niet onredelijk is dat de verwerende partij rekening houdt met dat oordeel van de commissaris-generaal. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt echter ten onrechte gesteld dat de commissaris-generaal heeft geconcludeerd dat er geen sprake was van discriminatie. Op die manier geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partijen een andere draagwijdte aan de aanvankelijk bestreden beslissing en daardoor ook aan het verzoekschrift dat zij ertegen hebben ingediend, wat neerkomt op een schending van de bewijskracht der stukken.

Indien een andere interpretatie moet worden gegeven aan de desbetreffende overweging van het bestreden arrest, gaat de ware draagwijdte van die overweging verloren tussen de betreffende bijzinnen. Het bestreden arrest biedt geen antwoord op de door de verzoekende partijen geformuleerde kritiek.

Hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat punt nog toevoegt, doet volgens de verzoekende partijen geen afbreuk aan het bovenstaande. Uit de beslissing van de commissaris-generaal wordt afgeleid dat de derde verzoekende partij in Albanië toegang had tot therapie en logopedie, doch dit zegt niets over de moeilijkheden die de verzoekende partijen in de toekomst zullen ondervinden om na een terugkeer naar hun land van herkomst bij de bevoegde diplomatieke post hun verblijfsaanvraag in te dienen.

De verzoekende partijen besluiten dat een motivering die ofwel de bewijskracht der stukken miskent, ofwel onvolledig is, alle in het cassatiemiddel ingeroepen bepalingen schendt.

19. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen toe dat het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in navolging van de aanvankelijk bestreden beslissing ook andere elementen in overweging heeft genomen, niet relevant is. De verzoekende partijen zien hierin geen antwoord op het argument van de discriminatie en de schending van de bewijskracht van de beslissing van de commissaris-generaal.

De verwerende partij erkent de materiële misslag in het bestreden arrest betreffende de verwijzing naar de discriminatie in de beslissing van de commissaris-generaal, doch probeert die *a posteriori* te corrigeren. De verzoekende partijen benadrukken dat de aanwezigheid van een slechts gedeeltelijke betrekkelijke bijzin wijst op verlies van cruciale inhoud van het bestreden arrest door die misslag.

Beoordeling

20. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest letterlijk:

“Waar verzoekers aanvoeren dat de elementen van discriminatie ruimer zijn dan een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat het feit dat de commissaris-generaal oordeelde dat de aangevoerde feiten van discriminatie onvoldoende zwaarwichtig waren om te worden beschouwd als een vervolging.”

De woorden “dat het feit” staan onmiskenbaar ten onrechte in de voormelde zin uit het bestreden arrest en zijn duidelijk te wijten aan een materiële vergissing. Hieruit blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enige betekenis heeft gegeven aan de beslissing van de commissaris-generaal die in strijd is met de bewoordingen ervan. Met weglating van de woorden “dat het feit” stemt

de bewuste zin in het bestreden arrest overigens overeen met de betekenis die de verzoekende partijen in hun middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf hebben gegeven aan de beslissing van de commissaris-generaal waar zij opmerkten: “Het CGVS stelt daarentegen enkel dat deze discriminatie onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen.”

21. De kwestieuze zin in het bestreden arrest dient niet op zichzelf te worden gelezen bij een vergelijking tussen de aanvankelijk bestreden beslissing en de beslissing van de commissaris-generaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt immers:

“Het is niet onredelijk van de verwerende partij om hier mee rekening te houden, bovendien wordt er ook op gewezen dat verzoekers zich kunnen wenden tot de Albanese autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat A. in Albanië wel degelijk toegang had tot logopedie, naar een privé-kleuterschool ging en vrijgesteld waren van de kosten voor de therapie en de logopedist. De informatiebronnen die verzoekers citeren met betrekking tot discriminatie van kinderen met autisme of met een beperking, toont niet aan dat verzoeker geen toegang zouden hebben gehad tot de ondersteunende maatregelen.”

Dat er een verschil zou bestaan tussen hetgeen in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gesteld (dat de commissaris-generaal zou hebben gesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen onvoldoende zwaarwichtig waren om “discriminatie” te vormen) en hetgeen effectief in de beslissing van de commissaris-generaal staat (dat die incidenten onvoldoende zwaarwichtig waren om “vervolging” of “ernstige schade” in vluchtelingenrechterlijke zin te vormen), kan niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. In de eerste plaats overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel dat het “niet onredelijk” was van de verwerende partij om in de aanvankelijk bestreden beslissing rekening te houden met de beslissing van de commissaris-generaal, zonder zich specifiek uit te spreken over

de vraag of de aanvankelijk bestreden beslissing de beslissing van de commissaris-generaal volledig en exact overneemt. In de tweede plaats doet een en ander geen afbreuk aan het feit dat het bestreden arrest en de aanvankelijk bestreden beslissing een ander voorwerp hebben en dus een andere beoordeling betreffen dan de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partijen gaan voorbij aan de concrete beoordeling van de door hen aangevoerde elementen in het licht van de in artikel 9bis bedoelde “buitengewone omstandigheden”. Uit de vaststelling dat de beoordeling van de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen in de beslissing van de commissaris-generaal enigszins anders wordt aangehaald in de aanvankelijk bestreden beslissing, blijkt derhalve niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geschonden, minstens niet dat dit tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden.

22. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 600 euro, ieder voor een derde, en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenendertig januari tweeduizend vijftientig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams